

de befalendes Side i den og den Retning. Og hvorfor er der ikke kommet Klager? Fordi der ikke er sket Misbrug, og Befolkningen paa Landet har lært at erkende, at Forholdet mellem Befalingspersonalet og de menige er overordenlig godt, og at der har udviklet sig et overordentlig smukt Tillidsforhold mellem dem nu. Naturligvis er det vanskeligt at overholde det, og vanskeligere nu end tidligere. Hvorfor? Fordi der er saa mange Kilder, fra hvilke der flyder Lyst til at sætte ondt Blod. Jeg vil ikke sige, at det ærede Medlem af den Grund gør det; det er en i høj Grad udpræget Retfærdighedsfølelse, der forleder ham til at bringe den Slags Ting frem, og jeg ønsker ikke, at Misbrug skulle gaa upaatalte hen, men jeg vil kun have, at det ikke skulde fremføres i al Almindelighed, at Tonen var saadan, thi det er Usandhed.

Buff: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning?

Formanden (Høgsbro): Folketingsmanden for Ribe Amts 3dje Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Buff: Bemærkningen skal ikke blive synderlig lang. Vi diskutere jo ikke her en Forespørgsel om Rekrutternes Behandling. Jeg kan godt forstaa, at det ærede Medlem fra Lyngby (Golding), naar han rejser omkring og arbejder for Fæstninger, kommer til at optræde saa unøjagtig over for andre Talere, som han gjorde her. Men her i Rigsdagen synes jeg ikke, han skulde gøre det, thi Rigsdagstidenden viser, hvad man har sagt. Det ærede Medlem begyndte med i en meget ivrig Tone at udtale sin Indignation over og Protest mod, at jeg havde været at staa op og sige, at der blandt alle Afdelinger stadig foregik Misbrug. Men det har jeg ikke sagt et eneste Ord om, og jeg tør derfor ganske rolig henvise til Rigsdagstidenden, der vil det ærede Medlem blive oplyst om, at han har taget fejl. Jeg tillod mig ganske i Forbigaaende, da jeg første Gang havde Ordet, at bemærke, at der var Afdelinger, ved hvilke vistnok ikke alt var, som det skulde være, idet Officerer og Underofficerer optraadte paa en alt andet end lovlig og human Maade, og det fordrifter jeg mig virkelig til at sige endnu. Det var ogsaa den Bestyldning, man rettede mod mig første Gang, jeg fremkom med en Forespørgsel, at jeg skulde have sagt, at alle Officerer vare inhumane, nej, jeg maa bede ærede Medlemmer om at holde sig til, hvad

jeg har sagt. Det gaar ikke an at stille Fantastbilleder op og staa til dem og derfor mene, at man er nogle forfærdelige Krigsfolk. Jeg siger derfor, det har jeg aldrig sagt, og aldrig nogen Sinde ment; men jeg har sagt, at ikke alt maatte for Tiden var, som det burde være. Man henviser atter og atter til Afdelingscheferne og tror saa, at den hellige Grav er vel forvaret. Det er den gamle Historie, som altid var fremme i gamle Dage: I kunne klage til Afdelingscheferne. Hvad betyder al den Tale om, at Soldaterne og Rekrutterne kunne klage. Man siger: Det er nogle dumme Mennesker og fejge Folk, der ikke klager. Det samme er Tilfælde, naar Talen her er om Afdelingscheferne. Naar man har personlig Erfaring for, at vedkommende Afdelingschefer ere lige saa raa (Uforlydelse) — ja, lige saa raa som deres undergivne, hvad kan det saa nytte, at man klager til dem? Nej, vi, der have prøvet at være Soldat, vide altså godt, at de Herrer Befalingsmænd have altid et Middel til at komme os paa Nakken, idet de paa det ene eller andet Punkt kunne erklære, at vi ikke have gjort vor Pligt; naar de ville pille ved det, navnlig ved Rytteriet og Artilleriet, hvem er saa i Stand til at gøre, hvad han skal gøre? Naar de Herrer med deres fine Glædehandster stryge hen ad Hesten og derefter finde det mindste Snabs paa Håndterne, saa er den Karl et Svin og kan straffes, skal straffes og bliver straffet, og intet Menneske kan forbyde det. Det vide de Herrer Befalingsmænd godt, at de have Hals- og Haandsret over os, naar vi ere under deres Kommando. Det er let at sige til Soldaterne: I kunne klage, men naar Afdelingscheferne ere ligesaa bandsatte som de andre, hvad skal man saa gøre? Jeg kunde nævne Navne, men det vil jeg ikke, og derfor siger jeg, at det eneste Middel, som har vist sig at være probat over for de Herrer, er Offentligheden. De nøde os til paa dette Sted at fremdrage de Uretfærdigheder, som de have begaaet, og saa komme de under den offentlige Kritik. En Bemærkning endnu. Der er talt om Afdelingscheferne, men hvad kunde det nytte at henvende sig paa Sø-officersstolen til Afdelingschefen, efter de Oplysninger, der foreligger i Berlingske Tidende. Det ærede Medlem vovede at komme og raade os til, at vi skulde være saa venlige at henvende os til Afdelingschefen, og samtidig forelaa der Bevis for, hvorledes Afdelingschefen var impliceret i hele Tilstanden derude baade med Drifkeriet og det øvrige. Nej, det eneste Middel der findes, og det tvinge de os til at benytte,